

ПОСЛЕДНИЯТ ГАМБИТ

ДЖЕНИФЪР ЛИН БАРНС

Превод от английски език
Ирина Денева-Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Оригинално заглавие *The Final Gambit*
Copyright © 2022 by Jennifer Lynn Barnes
All rights reserved.

Превод Ирина Денева-Слав
© Егмонт България, 2022
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2895-5

На Уилям

ГЛАВА 1

— Трябва да поговорим за осемнайсетия ти рожден ден. Думите на Алиса отекнаха из най-голямата от петте библиотеки в Хоторн Хаус. Отвсякъде ни заобикаляха рафтове, от пода до тавана, два етаж над нас, пълни с книги с твърди корици, някои подвързани в кожа, много от тях направо безценни и всяка една беше спомен за човека, построил тази библиотека.

Тази къща.

Тази династия.

Представях си как призракът на Тобайъс Хоторн ме гледа как прикляквам и прокарвам ръка по махагоновия паркет в търсене на неравности между паркетините.

Не открих никъде, затова се изправих и отговорих на Алиса.

– Така ли? – попитах. – Наистина ли трябва?

– Юридически погледнато ли? – Забележителната Алиса Ортега повдигна вежда насреща ми. – Да. Може да си еманципирана, но когато става дума за условията на завещанието...

– Нищо няма да се промени, като навърша осемнайсет – казах аз и огледах библиотеката в търсене на път за бягство. – Докато не си изкарам годината в Хоторн Хаус, няма да получа нищо.

Достатъчно добре познавах адвокатката си, за да знам, че именно за това искаше да си говорим. Рожденият ми ден беше

на осемнайсети октомври. Първата ми година в Хоторн Хаус щеше да свърши през първата седмица на ноември и аз автоматично щях да стана най-богатата тийнейджърка на планетата. Дотогава имах други неща за вършене.

Имах да печеля бас.

И да победея един Хоторн.

– И така да е... – Да отклони човек Алиса от мисията ѝ бе точно толкова възможно, колкото да отклони високоскоростен влак от маршрута му. – С приближаването на рождения ти ден се появяват някои неща, които трябва да обсъдим.

Аз изсумтях.

– Да не говориш за едни четирийсет и шест милиарда неща?

Алиса ме изгледа с изражение на пълна безнадеждност, а аз се замислих за мисията си. Хоторн Хаус беше пълна с тайни проходи. Джеймсън се беше обзаложил, че няма да успее да ги открия всичките. Сега изгледах огромния пън, който играеше ролята на бюро, бръкнах в ботуша си и извадих оттам ножа си, за да проуча една естествена пукнатина в плота.

Бях научила по трудния начин, че не мога да си позволя да рискувам да се движа невъоръжена.

– Проверка за депресия! – През вратата се подаде главата на Зандър Хоторн, по прякор „Аз съм живото олицетворение на машините на Руб Голдбърг“. – Ейвъри, по скала от едно до десет, колко ти е наложително едно отвличане на вниманието в този момент и доколко си привързана към веждите си?

Джеймсън беше на другия край на света. Грейсън не се беше обаждал, откакто беше заминал за Харвард. Зандър, самоназначил се за мой Най-Добър Приятел Хоторн за Вечни Времена, или НДПХВВ, бе приел за свой свещен дълг да поддържа духа ми в отсъствието на братята си.

– Едно – казах аз. – Десет.

Зандър се поклони леко.

– В такъв случай ще се сбогувам. – След секунда беше из-

чезнал.

Нещо със сигурност щеше да избухне в следващите десет минути. Аз се обърнах и продължих да оглеждам библиотека-та – безкрайните наглед рафтове и спираловидните стълби от ковано желязо.

– Просто кажи каквото имаш да казваш, Алиса.

– Да, Лий-Лий – проточи дълбок, мелодичен глас от коридора. – Осветли ни. – Наш Хоторн зае позиция до вратата. Каубойската шапка, която му беше запазена марка, бе спусната ниско над очите.

– Наш. – Алиса се изпъгна в строгия си костюм, сякаш беше броня. – Това не те засяга.

Наш се облегна на касата на вратата и лениво праметна десния си крак пред левия глезен.

– Ако хлапето ми каже да си ходя, ще си тръгна. – Наш нямаше вяра на Алиса, когато ставаше дума за мен. От месеци беше така.

– Добре съм, Наш – казах. – Няма нужда да стоиш.

– Да, май няма. – Но не понечи да отлепи гръб от касата на вратата.

Наш беше най-големият от братята Хоторн и беше свикнал да надзирава останалите трима. През последната година беше включил и мен в групата. Двамата със сестра ми „не ходеха“ от няколко месеца.

– Днес не е ли ден за не-среща? – попитах. – Което значи, че имаш работа другаде?

Наш свали каубойската шапка и остави спокойния си поглед да падне върху мен.

– На бас се хващам – каза той и отлепи гръб от вратата, – че ще ти предложи да вкараш парите в попечителски фонд.

Изчаках Наш да се отдалечи достатъчно, преди да се обърна към Алиса.

– Попечителски фонд ли?

– Искам просто да си наясно с вариантите. – Алиса избягваше конкретиката с виртуозността на изпечен юрист. – Ще ти събера материали, които да прегледаш. Сега, във връзка с рождения ти ден, стои и въпросът за партито.

– Никакво парти – казах веднага.

Последното, което исках, бе рожденият ми ден да се превърне в новина номер едно по всички медии, включително социалните.

– Имаш ли любима група? Или певец? Ще ни трябва сценична програма.

Усетих как очите ми сами се присвиват.

– Никакво парти, Алиса.

– Има ли някой конкретен човек, когото би искала да включиш в списъка с гостите?

Когато Алиса говореше за „конкретни хора“, тя нямаше предвид хора, които познавах. Имаше предвид знаменитости, милиардери, публични личности, аристократи...

– Няма да има никакъв списък с гости – казах, – защото и парти няма да има.

– Редно е да помислиш какво впечатление искаш да оставиш... – започна Алиса и аз се изключих.

Знаех какво ще каже. Повтаряше го постоянно от почти единнайсет месеца. *Всички обичат историята за Пепеляшка.*

Е, тази Пепеляшка имаше да печели бас. Разгледах стълбите от ковано желязо. Три от тях се виеха обратно на часовниковата стрелка. Четвъртата, обаче... Приближих се до нея и започнах да се качвам по стъпалата. На площадката на втория етаж прокарах пръсти по долната страна на рафта срещу стълбата. Лостче. Дръпнах го и цялата секция от рафтове потъна в стената.

Номер дванайсет. Усмихнах се доволно. Ти само гледай, Джеймсън Уинчестър Хоторн.

– Никакво парти – извиках към Алиса.

После се скрих зад стената.

ГЛАВА 2

Вечерта се пъхнах в леглото. Кожата ми се плъзна по чаршафите от египетски памук, хладни и гладки. Докато чаках обаждането на Джеймсън, ръката ми се протегна към нощното шкафче, където лежеше малка бронзова значка във формата на ключ.

– Избери една ръка.

Джеймсън протяга ръце, свити в юмруци, към мен. Аз тупвам дясната му ръка и той разтваря пръсти – дланта му е празна. Опитвам лявата – същият резултат. После той свива моите пръсти в юмрук. Разтварям ги и виждам на дланта си тази значка.

– Ти разгада ключовете по-бързо от всички нас – напомня ми Зандър. – Крайно време е да получиш значката.

– Съжалявам, хлапе – провлачва Наш. – Минаха шест месеца. Сега си една от нас.

Грейсън не продумва, но когато се опитвам да си сложа значката и тя се изплъзва от ръката ми, той я хваща, преди да е паднала.

Този спомен се опита да се слее с друг – Грейсън, аз, избата за вино... но аз не му позволих. През последните няколко месеца

си бях измислила собствени начини за отвличане на вниманието. Грабнах телефона и влязох в сайт за набиране на средства, където пуснах търсене за *болнични сметки* и *наем*. Състоянието на Хоторн щеше да стане мое чак след шест седмици, но партньорите в „Макнамара, Ортега и Джоунс“ се бяха погрижили да имам на разположение кредитна карта на практика без лимит.

Направи анонимно дарение. Отбелязах тази опция няколко пъти. Когато телефонът най-сетне иззвъня, се облегнах назад и вдигнах.

– Ало!

– Трябва ми анаграма на думата *голота*. – Гласът на Джеймсън трептеше от енергия.

– Не, не ти трябва. – Обърнах се на една страна. – Как е в Тоскана?

– Родното място на италианския Ренесанс? Мястото, пълно с виещи се пътища, хълмове и долини, в ранна утрин замрежени от мъглица, а горите настлани с листа така златисточервени, че имаш чувството, че светът се е подпалил по особено красив начин? Тази Тоскана ли?

– Да – промълвих аз. – Тази Тоскана.

– И по-хубави места съм виждал.

– Джеймсън!

– За кое да ти разкажа първо, Наследнице? За Сиена, за Флоренция или за лозята?

Исках да ми разкаже за *всичко*, но имаше една конкретна причина Джеймсън да реши да се възползва от нулевата си година преди университета, за да попътува по света.

– Разкажи ми за вилата.

Откри ли нещо?

– Тосканската ти вила е строена през седемнайсети век. Предполага се, че е била предназначена за ферма, но изглежда по-скоро като замък и е заобиколена от над сто акра маслинови гори. Има басейн, пещ за пица на дърва и огромна каменна ка-

мина, строена заедно с къщата.

Представях си го. Съвсем ясно при това, и то не само защото имах папка със снимки на имотите си.

– И когато провери камината, какво стана? – Нямахше нужда да питам *дали* е проверил камината.

– Открих нещо.

Седнах в леглото и косата ми се разпиля по гърба.

– Ключ ли?

– Вероятно – отвърна Джеймсън. – Но към каква загадка?

Цялото ми тяло се наелектризира.

– Ако не ми кажеш, ще те убия, Хоторн.

– А на мен – отвърна Джеймсън – много ще ми хареса да ме убиваш. – Устните ми предателски се извиха в усмивка. Джеймсън, надушил победата, отговори на въпроса ми. – Открих триъгълно огледало.

Миг по-късно мозъкът ми вече създаваше и отхвърляше версии. Тобайъс Хоторн беше отгледал внуците си сред ребуси, гатанки и игри. Огледалото вероятно беше ключ към нещо подобно, но Джеймсън беше прав – нямахме представа каква е играта или загадката. Единственото, което беше ясно, бе, че огледалото не е онова, което търсеше Джеймсън.

– Ще разберем какво означава дискът. – Джеймсън сякаш прочете мислите ми. – Игралната ни дъска е целият свят, Наследнице. Просто не трябва да спираме да хвърляме заровете.

Може и така да беше, но този път не следвахме предначертан път и не играехме някоя от игрите на стареца. Движихме се опипом в мрака и се надявахме, че ще открием отговори на въпросите си – отговори, които да ни кажат защо един диск с размерите на монета, с гравирани концентрични кръгове от едната страна, струва цяло състояние.

И защо синът на Тобайъс Хоторн, носещ неговото име, бе оставил този диск за майка ми.

И защо Тоби ми беше взел диска, преди да изчезне за поре-

ден път и да продължи да се прави на мъртъв.

Тоби и този диск бяха последните ми връзки с майка ми и бяха изчезнали. Избягвах да мисля за това прекалено много, защото болеше.

– Днес открих още един вход към проходите – рязко казах аз.

– О, няма? – отвърна Джеймсън. Думите му бяха словесният еквивалент на протегнатата в покана за танц ръка. – И кой точно откри?

– Онзи в кръглата библиотека.

От другата страна на линията настъпи кратко, но многозначително мълчание.

Веднага се сетих защо.

– Не си знаел за този вход. – Победата беше толкова сладка. – Искаш ли да ти кажа къде е? – изгуках.

– Когато се прибера – измърмори Джеймсън, – сам ще го намеря.

Нямах представа кога смята да се прибере, но първата ми година в Хоторн Хаус изгичаше скоро. Щях да бъда свободна. Щях да мога да ходя където поискам и да правя каквото поискам – *всичко*.

– Накъде продължаваш от тук нататък? – попитах Джеймсън.

Ако си позволях да мисля твърде дълго за *всичко*, щях да се удавя в мислите си, в копнежа, в желанието, във вярата, че мога да имам всичко.

– Санторини – отвърна Джеймсън. – Но ти само кажи, На следнице, и...

– Продължавай. Не спирай. – Гласът ми предрезгавя. – Продължавай да ми разказваш всичко.

– Всичко ли? – повтори Джеймсън с нисък, натезал глас, който ме накара да се замисля какво щяхме да правим двамата сега, ако бяхме заедно.

Претърколих се по корем.

– Анаграмата, за която питаше, е *логота*.

ГЛАВА 3

Седмиците ми се сливаха в безкрайна поредица от благотворителни събития и училищни изпити, нощи, прекарани в разговори с Джеймсън, и твърде много време, прекарано в мисли за това дали Грейсън някога ще употреби проклетия си телефон по предназначение.

Съсредоточи се. Изпразних главата си от излишни мисли и се съсредоточих. Вперих поглед в мушката, вдишах и издишах, и стрелях. После още веднъж и още веднъж.

В имението на Хоторн имаше всичко, включително собствено стрелбище. Аз не си падах по пистолетите. Стрелбата не се вписваше в представите ми за развлечение. Само че беззащитността също не се вписваше в тези ми представи. Отпуснах челюстите си да спрат да стискат зъбите ми, свалих оръжието и магнах шумозаглушителите от ушите си.

Наш огледа мишената.

– Добре си го подредила, хлапе.

На теория пистолетът никога нямаше да ми потрябва, нито пък ножът в ботуша. На теория имението на Хоторн беше непристъпно, а когато излезех от него, винаги щях да бъда съпроводвана от въоръжена охрана. Само че, откакто бях посочена за наследница на състоянието на Тобайъс Хоторн, по мен бяха стреляли, бяха се опитали да ме взривят и ме бяха отвличали.

Теорията не беше успяла да ме спаси от кошмарите.

От кошмарите ме беше спасил Наш, който беше започнал да ме обучава да се защитавам.

– Адвокатката ти донесе ли ти вече документите за попечителския фонд? – попита той безгрижно.

Адвокатката ми му беше бивше гадже и той я познаваше твърде добре.

– Може би – казах.

В главата ми прозвуча обяснението на Алиса. *Обикновено при наследник на твоята възраст се залагат определени предпазни механизми. Тъй като господин Хоторн явно не е сметнал за необходимо да направи това предварително, има вариант ти самата да се погрижиш.* Според Алиса, ако сложех парите в попечителски фонд, щеше да има попечители, които да се грижат за тях и да ги множат от мое име. Алиса и партньорите в „Макнамара, Ортега и Джоунс“, разбира се, бяха готови да влязат в ролята на попечители с уговорката, че няма да ми отказват нищо, което поискам. *Един фонд с изменяеми условия просто ще намали натиска върху теб до минимум, докато не станеш готова да поемеш юздите.*

– Я ми припомни – каза Наш и се наведе, за да ме погледне в очите. – Какво ни беше правилото за мръсния бой?

Наш съвсем не беше толкова деликатен, колкото си мислеше, когато ставаше дума за Алиса Ортега, но аз отговорих на въпроса му.

– Няма такова нещо като мръсен бой – отговорих, – ако победиш.

КНИГИ ОТ
ДЖЕНИФЪР ЛИН БАРНС

ИГРИ НА НАСЛЕДСТВО
ЗАВЕТЪТ НА ХОТОРН
ПОСЛЕДНИЯТ ГАМБИТ